

Eg signi' i anda síðstu lívlu þína,
 mín systir góð! og kveð þig hinztu sinni.
 Ó, heiptir þeim, sem hérvist spiltu þinni,
 en heill þeim fáu', er líkn þér vildu sýna!

— — —

Hve sárt er öllum vonum sviptur vera
 á vegi lífs, þá tapast afl og þor,
 hve þungt er lengi byrði þá að bera,
 sem bætt er á við sérhvert stigið spor,
 það veit ei nokkur nema sá, sem reynir;
 en næsta fáir lesa dagbók hans.
 Frá atvikum ei gröfin heldur greinir,
 sem geymir bein hins þreytta ferðamanns.

Hve misjafnlega' er mælt og raðað niður
 við mannlífsborð, það vekur blóðug tár.
 Á meðan einn fær alt, sem hugur biður,
 er öðrum synjað næstum alls, er þrá'r.
 En lífs og dauða lögmál aldrei breytist;
 að lokum endar sérhvers tímabil;
 og náðargjöfin eina', er öllum veitist,
 er að eins sú, að hætta' að vera til.

